

[Robert Mikkelsen.]

Afgørelser allerede kan ændres gennem en saa vidtgaende Adgang til Anke, som jeg forstaaer Forslagsstillerne har for Øje. Det forekommer mig derfor ikke, at det foreliggende Forslag er vel motiveret, for saa vidt angaar Spørgsmaalet om Ankeadgang.

For ikke saa længe siden har jeg derimod henledt Opmærksomheden paa et andet Punkt, hvor der tiltrænges Lovgivning, og det er muligt, man kunde enes om en saadan Lovgivning med passende Ændring til Loven om den ekstraordinære Tjenestemandsd. stol. Jeg har henledt Opmærksomheden paa, at der savnes Hjemmel til Udrensning inden for visse Erhverv, der udøves i Henhold til offentlig Autorisation, en Autorisation, der i Befolkningen utvivlsomt opfattes som en vis offentlig Garanti for den paagældendes Udøvelse af sit Erhverv. Det gælder f. Eks. Sagførere, men for Sagførernes Vedkommende fik vi for nylig en Lov, som mit Parti ganske vist ikke ansaa for god, men som dog sikrer, at der her finder en vis Udrensning Sted.

Det, som gælder for Sagførere, gælder imidlertid i lige saa høj Grad for Læger, Dyrslæger, Landinspektører, Apotekere og muligt endnu nogle enkelte Grupper. Man kan ikke hævde, at der til en Sagfører med Rette kan stilles videregaaende Krav om national Værdighed end f. Eks. til en Læge eller en Landinspektør, og den Udrensning, der er sket ved private Æresretter, kan ikke træde i Stedet for en Udrensning, der foretages af en ved Lov nedsat Domstol; det kan den ikke, fordi det offentlige ikke har noget som helst Indseende med eller Indflydelse paa disse Æresretters Sammensætning, og den kan det ikke, fordi de paagældende Æresretter alene kan beskæftige sig med Tilhørsforholdet, Medlemsskabet af den faglige Sammenslutning, og ikke med det, der dog maa være Hovedsagen for Offentligheden, nemlig vedkommendes Adgang til at udøve sit Erhverv.

Der er her en alvorlig Mangel, og jeg vilde finde det heldigt, om man i Forbindelse med Behandlingen af dette Forslag til Beslutning kunde finde frem til en Løsning ogsaa af dette Problem. Det skulde for saa vidt lettes ved, at det er mig bekendt, at der i Ministerierne allerede foreligger Forslag til en hensigtsmæssig Ordning paa dette Omraade.

Naar den ekstraordinære Tjenestemandsd. stol har bestemt, at en Tjenestemand skal afskediges paa Grund af national uværdig Optræden under Besættelsen, bliver han naturligvis afskediget, men der kan være

Grund til at gøre opmærksom paa, at en Tjenestemand ogsaa kan afskediges og forflyttes i Tilfælde, hvor Tjenestemandsd. stolen ikke har fundet tilstrækkelig Grund til at afsige Dom herom, og der kan være god Grund til noget saadant. Hvis en Tjenestemand ved sin Optræden i Besættelses-aarene er kommet i en saadan Situation, at Samarbejdet mellem ham og de Tjenestemandsgupper eller de Dele af Offentligheden, han i sit Embede skal have Forbindelse med, er blevet vanskeliggjort i væsentlig Grad, saa kan og bør en saadan Tjenestemand ikke fortsætte, selv om Domstolen ikke har fundet tilstrækkelig Motivering for at idømme Afskedigelse som Straf. Statens Administration løber i Forvejen ofte Fare for at fungere tungt og besværligt. I disse Sager er der ingen som helst Grund til frivilligt at forøge Besværlighederne ved at lade enkelte Stillinger beklæde af Personer, hvis Forbliven vil medføre idelige Gnidninger og Besværligheder, og hvis forkerte Indstilling til det Land, de tjener, og dets Fjender har givet berettiget Grund til Kritik. Som Eksempel paa saadanne Forhold kan jeg nævne et for mange: Skolekonsulent Kaalund-Jørgensen. Den samme Fremgangsmaade burde i øvrigt anvendes med Hensyn til de Officerer, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne og jeg selv nylig var inde paa.

Der er et andet Spørgsmaal i Forbindelse med denne Sag, som ogsaa fortjener Opmærksomhed. De, der kan bevidne en Tjenestemand's tjenstlige Forhold under Besættelsen, vil efter Sagens Natur ofte selv være Tjenestemand, og det er ikke rart for en underordnet Tjenestemand i et offentligt Retsmøde at udtale alvorlig Kritik over en overordnet's Optræden, naar han ved, at selv om hans Udtalelser er ubestrideligt rigtige, og selv om disse Udtalelser fører til, at der i Kendelsen udtales Misbilligelse mod den paagældende overordnede, saa risikerer han dog, at vedkommende frifindes, og at han selv fortsat skal gøre Tjeneste under denne Mand, og at denne Mand i mange Henseender vil være bestemmende for hans fremtidige Karriere. Disse Forhold kan ikke undgaa at paavirke Muligheden for fuld Oplysning af Sagerne, og de kan ogsaa let medføre de kedelige Følger, som den Tjenestemand, der indkaldes som Vidne, maa befrygte. Jeg mener, Administrationen maa have sin Opmærksomhed henvendt herpaa. En Udvej kan vel findes, dels ved, som jeg har nævnt, at man afskediger af andre Grunde, ogsaa hvor Tjenestemandsd. stolen ikke har fundet Anledning til at